Završio je pontifikat Benedikta XVI. Ja sam, kazao je Sveti Otac, "samo hodočasnik koji započinje posljednju etapu ovozemaljskog putovanja, ali želim i nadalje svojim srcem, ljubavlju, molitvom, svim svojim duhovnim snagama raditi za zajedničko dobro i za dobro Crkve i čovječanstva. I osjećam da me u tome snažno podupire vaše prijateljstvo i vaša ljubav".

Poglavar rimokatoličke crkve vjerojatno je najmočniji vladar čije su odluke konačne, a ovisnost ostalih svećenika, bez obzira na funkciju koju obavljaju, potpuna. Sijećamo se pokojnog Blaženog Ivana Pavla II koji je u vrijeme svoje poodmakle bolesti na prijedloge kako bi morao odsupiti komentirao pitanjem „Kome ću podnijeti ostavku?“ Doživotna funkcija Pape snažan je instrument političkog ustrojstva rimokatoličke crkve. Općenito, može se postaviti pitanje da li je bolje imati predsjednika države kojeg građani biraju od vremena do vremena ili suverena koji svoju funkciju ne mora „podrediti“ narednim izborima i dnevnopolitičkim igrarijama. Na njega nije lako dati vjerodostojan odgvor. Naime, kada se radi o odgovornom suverenu vjerojatno je institut suverena bolji od instituta predsjednika. Ipak, neka svaki čitatelj ovih redaka sam odgovori na ovo pitanje.

Odreknuće Benedikta XVI vjerojatno je najznačajniji politički čin na globalnoj razini. Usporedba s odreknućem prije više stotina godina nije usporediva. Tada je odreknuće bilo posijano u samom imenovanju Pape. Odreknuće Benedikta XVI je politički čin koji mora zabrinuti sve vjernike, s jedne strane, i, s druge strane upozoriti, kardinale da prije izbora novog pape sagledaju razloge zbog kojih je Benedikt XVI sišao sa stolice Svetoga Petra. Drugim riječima, teško je prihvatiti obrazloženje kako su godine razlogom Njegovog odreknuća.

Kriza u društvu kao zakonita posljedica kapital odnosa. Bujanje „civilnih instituta“ jer se Crkva prečesto nije snalazila u novim vremenima kao i nametanje volje kapital odnosa kako bi isti mogao još brutalnije još bezobzirnije tlačiti rad samo su dio priče kojoj je i sama Crkva kumovala. Problemi u samoj Crkvi godinama su se „podvlačili pod tepih“, pa je po prirodi stvari u početku rješiv problem postao kancerogen kojeg nije ni lako ni jednostavno razriješiti. Bogaćenje Crkve također je dio problema, pa igra na investicijskim tržištima dovodi u pitanje opstanak Kristove crkve. Umjesto ljubavi i oprašatanja na kojima se temelji Novi zavjet imamo dominaciju privatnog vlasništva i multiplikacije problema koje ono donosi a izravno je u suprotnosti s načelima Kristovog učenja. Iznijeto, jasno, predstavlja moj pogled na odreknuće Benedikta XVI koji je onemogućen da razriješi gordijski čvor, pa je kao moralna osoba odstupio od Petrove stolice kako bi gromoglasno izrazio svojim kardinalima i svećeničkom zboru svoje

neslaganje sa stanjem u Crkvi. Taj njegov čin smatram činom moralnog golijata koji ga, u najmanju ruku, čini ravnopravnim s njegovim predčasnikom Ivanom Pavlom II. Neki bi rekli da se radi o umoru. Ja im odgovorama da je argumentacija koja se svodi na godine Pape emeritusa omalovažavanje problema i veličine čina samog Benedikta XVI.

Tako se je ponio danas već bivši papa – Papa emeritus. Postavlja se pitanje da li bi političari koji vode svoje zemlje trebali bilo što naučiti iz primjera Pape emeritusa? Koje i kakve su njihove odgovornosti prema svojim građanima u vrijeme kada se socijalna država rastače, a kapital odnos slavi svoju pobjedu. Pri tome ne mogu da ne spomenem drogu, alkohol, razbijene obitelji, nezaposlene, nemoćne, .... dakle, ugrožene na svaki zamisliv način. Nije li Papa emeritus, koji je po položaju bio diktator, svojim činom poslao apel svim političarima kako im je temeljni zadatak služiti svojim građanima. Nije li Papa emeritus poslao poruku svim financijskim tržištima, kao katedralama neliberalističkog brutalnog kapitalizma, kako je pravo onih manje razvijenih da žive i da su oni također ljudi – vjernici bi rekli djeca Božja. Nije li Papa emeritus poslao poruku i nama građanima da preispitamo svoje ponašanje kako bi stvorili za sve prihvatljiviji sustav vrijednosti. Nije li Papa emeritus svojim odlaskom poslao jasnu poruku: „Braćo i sestre duboko sam zabrinut za opstanak djece božje. Molimo se (molimo se Duhu svetom da nam prosvijetli pamet) kako bi našli odgovore u duhu Isusa Krista.“ Jasno, to je moja interpretacija kako je, po mome mišljenju, Papa emeritus poslao poruku urbi et orbi. Hodočasnik, kaže sada već Papa emeritus, na posljednjem putu znači da nije izgubio vjeru u gospodina Boga, ali je veliko pitanje da li je izgubio vjeru u političare i inžinjere današnjeg vladajućeg sustava vrijednosti.

I konačno, bez toga nije moguće završti ovu priču, Papa emeritus svojim silaskom s Petrove stolice poslao je poruku našim političarima. Gospodo stanje u meni dragoj Hrvatskoj je vrlo teško i bremenito. Do Mene dolaze vapaji i krici obespravljenog mi naroda. Neka vas prosvijetli Duh Sveti kako bi se promjenili i kako bi služili mome dragom narodu. S tom nakanom vas blagoslivam u ime Oca, Sina i Duha Svetoga.